

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15 — Έν δε ταίς έπαρ. φρ. 16 — Έν τῷ έξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ανάγκη Βουλής.

Ανάγκη ως τάχιστα να συγκληθῆ ἡ Βουλὴ, ὅπως ἀπαντήσῃ αὐτὴ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἰς τὴν μαλακίαν καὶ τὴν παλινωδίαν τῆς Εὐρώπης· οὐδεμία κυβερνήσις δύναται νὰ ἦναι τόσον ἰσχυρὰ καὶ τόσον νοήμων, ὥστε νὰ ἀποφανθῆ ἐπὶ τοσοῦτον σοβαροῦ προβλήματος, ὅσον τὸ τῆ Ἑλληνικῆ κυβερνήσει ὑπὸ τῶν Δυνάμεων προταθέν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ παρελθούσῃ συνόδῳ ἡ Βουλὴ ἐψήφισε θάνατα πολλὰ καὶ ἐπαχθῆ στρατιωτικὰ μέτρα, ἀλλ' ἡ Βουλὴ ψηφίζουσα ταῦτα, μήτε τὸν πόλεμον ἐψήφισε, μήτε τὴν ὑποχώρησιν· διὰ τὸν ἀπλουστάτον λόγον, ὅτι δὲν ἦσαν γνωσταὶ αἱ οὐτιδαναι τῆς Τουρκίας προτάσεις, ἀς ἡ Βῦρωπαϊκὴ ὁμοφωνία δὲν ἀπηξίωσε νὰ οἰκειοποιηθῆ.

Ἄν ἦναι ἀληθές, ὅπου τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα *Τηλέγραφος* καὶ *Στοὰ* ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλληνικῆς δὲν εἶναι τελεία ὑποχώρησις εἰς τὰς ἐξευτελιστικὰς τῆς Τουρκίας προτάσεις, ἀνάγκη νὰ συγκληθῆ ἡ Βουλὴ, ὅπως ἀναλάβῃ αὐτὴ ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους νὰ δώσῃ τὴν δριστηκὴν καὶ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Ἄν ὅμως ὁ *Τηλέγραφος* καὶ ἡ *Στοὰ* ἐπληρώθησαν διὰ νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν κοινὴν γνώμην καὶ νὰ μετριάσωσι τὴν ὄργην αὐτῆς, ἂν τῷ ὄντι ἡ Κυβέρνησις ὑπεχώρησε τελείως, ἀνάγκη καὶ πάλιν νὰ συγκληθῆ ἡ Βουλὴ, διότι ὑπάρχει εἰσέτι καιρὸς νὰ ἐξουδετερωθῆ ἡ προδοτικὴ αὕτη ὑποχώρησις.

Μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας δηλώσεις τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου, ὅτι ἡ Ἑλλὰς θέλει ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Συνδιασκέψεως μετὰ ἢ ἀνευ τῆς Εὐρώπης, ἡ ὑποχώρησις αὐτοῦ εἰς προτάσεις, ἀποκλειούσας τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῆς ἐπιδικασθείσης γῆς, εἶναι αὐτόχρημα προδοσία. Ἀλλὰ δὲν δύναμεθα εἰσέτι νὰ ἀποδεχθῶμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ βουλὴ ἐμεγάλυναν καὶ ἀνέδειξαν ἕνα τοσοῦτον θρασὺν προδότην. Πρὸς τιμὴν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπέχομεν εἰσέτι νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας τὸν ἀρχαιότερον αὐτοῦ πολιτικόν. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ συγκληθῆ ἡ Βουλὴ, ἀνάγκη φωτὸς κοινοβουλευτικοῦ, διότι καὶ εἰς τὸν μέγιστον ἄνδρα τοῦ αἵωνος ἡμῶν

δὲν ἠθέλομεν ἐμπιστευθῆ τὴν λύσιν τόσῳ σοβαροῦ προβλήματος.

Δὲν πρόκειται περὶ προσκλήσεως μικρᾶς ἢ μεγάλης χώρας· οἱ θεωροῦντες τὴν προσάρτησιν τῆς Ἡπειροθεσσαλίας ὡς ἐμπορικὸν κέρδος, δύνανται βεβαίως νὰ ἀρκεσθῶσι καὶ εἰς μεγάλην ἢ μικρὰν ἔκτασιν, ἀρκεῖ αὕτη νὰ παρέχεται ἀναίμακται· ἀλλ' οἱ βλέποντες, ὅτι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ τῆς ἀκανονίσεως τῶν ὄριων περιλαμβάνεται τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, δὲν δύνανται νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἄλλην γραμμὴν ἢ τὴν τῆς Συνδιασκέψεως. Ἄς ἀφήσῃ λοιπὸν ἡ Ἄρα τοὺς ματαιοὺς θρήνους καὶ ἡ Κυβέρνησις τὰς δημοσιογραφικὰς αὐτῆς μικροραδιουργίας· ὁ Κουμουνδοῦρος δεῖν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι διὰ τοῦ Σιβιτανίδου δὲν ἐπιτυγχάνεται πάντοτε ἡ ἀποπλάνησις τῆς κοινῆς γνώμης· διότι καὶ ὁ δημοσιογράφος ὡς καὶ ὁ πολιτικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ἠθικὰ τινα κεφάλαια, ὅπως γείνη πιστευτὸς καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀπλουστέροις. Ἄς συμφωνήσωσιν ἀμφότερα τὰ κόμματα εἰς τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς καὶ θὰ μείνῃ καιρὸς τὰ πάντα νὰ ἐπανορθωθῶσι.

Δὲν λαλοῦμεν περὶ τοῦ Ἑρμαφροδίτου κομματάρχου ὅστις ἐκμεταλλεύεται τὰ ναύγια τῆς πατρίδος, ἵνα ἐπιτεθῆ νῦν κατὰ τῶν πολιτικῶν τοῦ ἀντιπάλου ἡ χαμερπὴς αὐτοῦ ψυχὴ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τῶν ἀγωνιῶν τῆς πατρίδος οὐδεμίαν ἄλλην ἐμπνευσιν ἠσθάνθη, ἢ τὴν τῆς ὑβρεολογίας καὶ τῆς ἐμπαθείας, ἀποδειχθεῖσα ὅταν ἐγακτηρίσωμεν αὐτὴν πάντοτε. Ὅταν οἱ ἐκλογεῖς τιμῶσι διὰ τῆς ψήφου τῶν ὄντα τοιαῦτα, πρέπει νὰ περιμένωσι τοιαύτην διαγωγὴν κατὰ τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ μιάσματος τούτου τῆς Γορτυνίας. Ἄς συγκληθῆ καὶ πάλιν ἡ Βουλὴ, ἀς μελετηθῶσι καὶ πάλιν τὰ ζητήματα. Ἡ Βῦρωπη δύναται νὰ περιμείνη δλίγον καιρὸν εἰσέτι, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐπερίμενεν ἤδη ἡ Ἑλλὰς.

Τοῦτο μόνον σήμερον βλέπομεν ὡς ἀπλούστερον καὶ σκοπιμώτερον· ἀποροῦμεν δὲ πῶς ὁ κ. Κουμουνδοῦρος δὲν εἶπεν εἰς τοὺς πρέσβεις, ὅτι θὰ συμβουλευθῆ τὴν Βουλὴν πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τοσοῦτον ἀνελπίστως ἐξευτελιστικὰς

προτάσεις αὐτῶν. Διὰ πολὺ μικροτέρους καὶ μᾶλλον ἀσημάντους λόγους συνεκλήθησαν πολλάκις μέχρι τοῦδε ἔκτακτοι τῆς Βουλῆς σύνοδοι· διατί νὰ μὴ συγκληθῆ καὶ νῦν τοιαύτη προκειμένου περὶ τῆς σπουδαιότερας ἀποφάσεως ἐξ ὧν ἔλαβεν ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος, ἀποφάσεως προσωρισμένης νὰ προδικάσῃ ὁλόκληρον τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς;

Ἄς ἔλθῃ ἡ ἑλληνικὴ Βουλὴ καὶ ἂν καὶ αὕτη ψήφισῃ τὴν ὑποχώρησιν, θὰ ἔχωμεν τοῦλάχιστον τὴν παρηγορίαν, ὅτι δὲν ἐπροδόθη ὁ ἑλληνισμὸς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς του· θὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ ζωτικότης τῆς νέας Ἑλλάδος δὲν ἐκτείνεται πέραν τῆς Πούντας, καὶ θὰ κλίνωμεν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰς βουλὰς τῆς θείας προνοίας. Ἄλλ' ἐν ὧσφ σκεπτόμεθα, ὅτι ἡ Βουλὴ εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν πάσῃ θυσίᾳ ἐκτέλεισιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνδιασκέψεως, καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ μὴ διακυβεύσῃ ὀλίγον αἷμα ἤρκεσθη εἰς τὸν βράχον τῆς Πούντας, ἐν ὧσφ βλέπομεν τὴν βαθεῖαν ταύτην ἀντίθεσιν, δικαίως θὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς εἶναι θῦμα ἐσχάτης προδοσίας. Ἐὰν δὲ εἶναι εἰμαρμένον νὰ ἀποτύχωμεν, θέλομεν νὰ ἀποτύχωμεν νόμφ μοιραίῳ, καὶ ὄχι θύματα προδοσίας.

Δὸς του.

ΔΙΚΗ ΜΑΚΡΑΚΗ

Συνεδρίασις Πέμπτης.

Ἐχει τὸν λόγον ὁ Κατηγορούμενος, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ ἄστυξ κ. Βώρος τῷ συνέστησε βραχυλογίαν, ὑπομνήσας αὐτῷ τὸ εὐαγγελικόν: ἅτι οὐκ ἐν τῇ πολυλογίᾳ εἰσακουσθήσεσθε.

Ὁ κ. Μακράκης εἶναι ῥήτωρ ἢ μᾶλλον ἐπιζητεῖ νὰ γίνῃ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου του· κατόπιν ὁμῶς λησμονεῖται, παρασύρεται εὐκόλῃ ὑπὸ τῆς διαλεκτικῆς αὐτοῦ ἐξεως καὶ τὰ ῥίγνει εἰς τὴν λογολογίαν, εἰς τὴν κουβένταν. Ἄλλ' ἡ κουβέντα σήμερον παραδόξως θ' ἀποδειχθῆ γλυκεῖα, ἐλαφρὰ, σχεδὸν ἀναψυκτικὴ· θὰ ὁμιλήσῃ τέσσαρας ὥρας καὶ δὲν θὰ νυστάζωμεν, δὲν θὰ ἐκσφενδονίσωμεν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὄσφ καὶ ὄχι, ἀλλὰ θ' ἀκούσωμεν ἐν ὑπομονῇ, ἐνίοτε ἠδυνόμενοι, χωρὶς νὰ δυσανασχετῶμεν ὅτι ὅσα ἀκούομεν εἶσιν ἀντίθετα οὐσιωδῶς πρὸς ὅσα ἡμεῖς περὶ τῶν τοιούτων ζητημάτων φρονοῦμεν.

Ἄβουθήμῃσα, ἀρχεται λέγων ἐπὶ τὸ ἱεροκηρικώτερον ὁ Μακράκης, στηρίζων τὰς δύο παλάμας του ἐπὶ τῶν δύο ἄκρων τῆς τραπέζης, ὡς ἐπ' ἄμβωνος, ἀπεθύμῃσα τὴν παροῦσαν ἡμέραν διὰ νὰ μάθῃ ἡ κοινωρία, ἂν ἔχῃται ἀληθείας τὸ διαδοθῆν ὅτι αὐτὸς προτίθεται τὴν ἀνατροπὴν τῆς κοινωρίας. Εὐχεται δὲ νὰ λάβωσι γινῶσιν ὅλοι τῆς ἀληθείας, ὅπως τὴν ὑπηρετήσωσιν ἐκούσιως, διότι ὁ ἀκούσιως ὑπηρετῶν αὐτὴν καταδικάζεται εἰς τὴν Κόλασιν. »

Καταπίστε τὸ καταπότιον αὐτὸ, διότι οἱ θεολογοῦντες οὐδένα ἔχουν περιορισμὸν εἰς τὸ νὰ παραπέμπωσι κατ' ἀρέσκειαν ὅσας καὶ ἂν θέλουν ψυχὰς εἰς τὴν Κόλασιν ἢ τὸν Παράδεισον.

Τὴν προσαπτομένην αὐτῷ κατηγορίαν θὰ τὴν ἐξετάσῃ τριχῶς, θεολογικῶς, συνταγματικῶς καὶ ποινικῶς. Ἡ μορφομανία τοῦ τρισυθέντου τὸν καταδιώκει ὡς Ἐρινύος τὸν

Ὁρέστην πανταχοῦ· τίς οἶδεν ἂν αὐτὸ τὸ τρισύνθετον δὲν εἰσχωρήσῃ εἰς ὅλα τῶν μακρακιστῶν τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς ἔθιμῶν ποτε νὰ φοροῦν τρία ὑποκάμισα, τρία καπέλλα, τρία ὑποδήματα καὶ νὰ κλαίωσι καὶ νὰ ὀλοφύρονται· διότι δὲν ἔχουν τρεῖς ὀφθαλμοὺς, τρεῖς χεῖρας καὶ δὲν ξεύρω τί ἄλλο τρία.

Τὸ κυριώτατον, λέγει, φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ τριαδικὸν τοῦ Θεοῦ· τὸ τριαδικὸν αὐτὸ δὲν τὸ ἦσαν οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος. Πῶς νὰ ἐτυφλώθησαν ἄρα γε ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, διότι δὲν ἀνεκάλυψαν τὸ μονὰς ἐν τριάδι καὶ τριάς ἐν μονάδι! Καὶ ὁ ἀνθρώπος δὲ ἐπιλέγει ὁ Μακράκης, ὡς δὲν ἐλεύθερον, σύγκειται ἐκ τριῶν οὐσιῶν, τοῦτο δὲ τὸ περὶ τρισυθέντου τοῦ ἀνθρώπου φρόνημα τὸ εὕρισκε ἀνάλογον πρὸς τὸ περὶ τρισυποστάτου τοῦ Θεοῦ.

Ἐἶσθε, νομίζομεν βέβαιοι, ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν τὴν σανσκριτικὴν. Μάτην λοιπὸν θὰ περιμένετε παρ' ἡμῶν νὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν τὴν περὶ τρισυθέντου ἐξήγησιν τοῦ Μακράκη. Τὸ σῶμα, λέγει, εἶναι πολυσύνθετον· ἄλλ' ἡ ψυχὴ εἶναι μονὰς ἀπλή, ἀδιαίρετος, ἥτις διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐξαυλιέσται, γίνεται ἀφθαρτος, ἀθάνατος καὶ ἀναβαίνει, ἀναβαίνει εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἕως ὅτου γίνεται Θεός.

— Καταλάβετε τίποτε;

— Ὁχι.

— Ἔ, οὐτ' ἐμεῖς.

Περὶ τοῦτου δὲν ἀμφισβᾶλλει καὶ ὁ κ. Μακράκης, ἐφ' ᾧ καὶ προσέρχεται εἰς παραμυθίαν ἡμῶν, λέγων ὅτι καὶ τὸ τρισυπόστατον τοῦ Θεοῦ δὲν ἐννοοῦμεν, ἀλλὰ θὰ τὸ ἐννοήσωμεν μίαν ἡμέραν.

Ἄλλ' ὁ ἄγων αὐτοῦ δὲν εἶναι νὰ μᾶς δώσῃ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ τρισύνθετον· αὐτὰ τὰ πράγματα ὅσφ δὲν τὰ ἐννοεῖς τόσφ περισσότερο τὰ πιστεύεις. Ὁ Κατηγορούμενος θέλει ν' ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὸ τὸ τρισύνθετον τὸ ὁποῖον δυνατόν νὰ μετουσιωθῆ εἰς διαρκῆς εἰσιτήριον ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα (τώρα καὶ αἱ φυλακαὶ σοῦ γεννοῦν τὸν ἔρωτα) δὲν εἶναι ἰδικόν του δόγμα, ἀλλὰ παλαιόν, παμπάλαιον, ἀπαντῶν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, εἰς τοὺς Πατέρας, εἰς χίλια θρησκευτικὰ βιβλία.

Καὶ πρῶτον πάντων φέρει τὸν ἅγιον Βασίλειον. Δράττεται δὲ τῆς εὐκαιρίας νὰ εἶπῃ καὶ μερικὰ περὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ θέματος, τοῦ περὶ ψυχῆς καὶ πνεύματος. Κατὰ τί, λέγει, διαφέρει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμα; Τὸ πνεῦμα ἔστιν αἰεὶ ἡ ψυχὴ οὐκ ἔστιν αἰεὶ, διότι εἶναι γινόμενον.

Καὶ ποῦ νὰ εἶναι ἄρα γε τὸ αἰεὶ ἐν τούτῳ πνεῦμα, κύριε Μακράκη, καὶ πῶς δὲν τὸ ἀρπάζουν αἱ χῆνες, οἱ κορυδαλλοὶ, οἱ τσιλιθῆθρες καὶ αἱ μαριδες, οἱ μακρακισταί;

Καὶ ἀφοῦ ἀποδεικνύῃ διὰ παραθέσεως κειμένων τὸν Μέγαν Βασίλειον μέγαν Μακρακιστὴν εἰς τὸ περὶ Τρισυθέντου ζήτημα, καταλαμβάνεται ὑπὸ δικαίας ὀργῆς μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς τοῦ ἀποδίδοται βιαίως τὸ τρισύνθετον. Ἄν αὐτὸς εἶναι καταδιώξιμος, εἶναι καταδικαστέος καὶ αὐτοί. Ἄν αὐτὸς εἶναι διὰ κρέμασμα, ἄς κρεμασθῶν τότε καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ Κύριοι, οἱ Παῦλοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ Γρηγόριοι, οἵτινες τὸν πῆραν ἴστωρ λαιμὸν τῶν.

Καὶ ὁ Μπένσης εἰς στιγμὰς εὐφύας καὶ ἠλιθιότητος λέγει:

— Τώρα ἐσᾶς συνέλαβον, ἐσᾶς ἐπομένως καταδιώκω, ἀβριον θὰ καταδιώξω καὶ αὐτούς.

Ὁ παραλογισμὸς αὐτὸς τοῦ Ἑλληνος Ἀζερφῆν εἰς ἡμᾶς προκαλεῖ λυρικὰς διαθέσεις καὶ πρὸς τὸν εὐλογημένον ἀριθμὸν Τρία ἀπευθυνόμενοι, πόσα ἐν τῷ ὀνόματί σου, τοῦ λέγομεν, ἐχύθησαν αἷματα, παρθένα καὶ μὴ παρθένα. Πόσαι συμπλοκαὶ σωματῶν, πνευματῶν, ἐρώτων, ψυχῶν. Καὶ τώρα ὡς Μαρξιστοφιλῆς βάλλεις τὴν οὐρανὸν σου εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωρίαν, ὡς νὰ ἦτο ἡ κοινωρία μας Μαργαρίτα, ἥτις οὔτε ὠραία εἶναι, οὔτε Κυρία, καὶ πολὺ καλὰ μόνη της μπορεῖ νὰ πάγῃ σπῆτι» καὶ βαυκαλιέσαι αὐτὴν μετὰ τὸ δι- σύνθετον ἢ τὸ τρισύνθετον, ἐνῶ ὁ κ. Κουμουνοῦρος τραγανίζει τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα, προμηθευθεὶς νέαν παρὰ τοῦ δόκτορος Ἀγάθειῦ ὀδοντοστοιχίαν.

Προστίθῃσιν εἰς τὴν ἐντονον μαρτυρίαν τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τὴν τοῦ Γρηγορίου Νύσσης καὶ θριαμβευτικῶς συμπραίνει:

— Ἄς καταδιωχθῶν αὐτοὶ πρῶτα καὶ ἔπειτα ἐγώ.

Βώρος. — Ἄλλ' αὐτοὶ τὰ ἔγραψαν αὐτὰ πρὶν ὑπάρξῃ ποινικὸς νόμος.

Μακράκης. — Καὶ ἐγὼ ὅταν τὸ διέδίδα, ποῦ ἤξευρα ὅτι θὰ χαρακτηρισθῆ ὡς αἵρεσις;

Μετὰ τὴν παράθεσιν καὶ ἄλλων μαρτύρων παρεμβάλλει ὡς συμπέρασμα τὴν ἐξῆς ὠραίαν φράσιν: ὅτι ὅλη ἡ χορεία τῶν πατέρων ψάλλει τὸ αὐτὸ ἐναρμόνιον τῆς ἀνθρωπολογίας μέλος, ὅπως ψάλλει τὸ αὐτὸ ἐναρμόνιον τῆς θεολογίας μέλος.

Ἀρχόμενος τοῦ συνταγματικοῦ μέρους τῆς ἀπολογίας τοῦ ὁμιλεῖ ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ Συλλόγου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ λίαν εὐκρινῶς ἀναπτύσσει ὅτι ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ εἶναι ἡ δημιουργία ζύμης κανονικοῦ κλήρου· διότι ὁ Μακράκης παραδέχεται ὅτι μετὰ τὸ ἐνεστώτος κλήρου τὰ πλεῖστα μέλη εἶσι μὴ κανονικά. Φέρει δὲ εἰς φῶς ὅτι πολλὰ ἱερωμένα μέλη τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτοῦ Συλλόγου ἦλθον εἰς μετάνοιαν καὶ ἔπαυσαν νὰ ἱερουργῶσιν.

Ἐνταῦθα ὁ ἐξῆς διάλογος μετὰ τὸ Μπένση καὶ κατηγορουμένου:

Μ. Συνέθη κανεὶς ἱερεὺς ἀπὸ τοὺς ἐρχομένους εἰς τὸν Σύλλογόν σας νὰ παραιτηθῆ τῆς ἱερουργίας;

Κ. Συνέθη.

Μ. Ποῖος;

Κ. Δὲν τὸν λέγω.

Μ. Δοιοπὸν ὁ Σύλλογος ἦτο μυστικός.

Κ. Καὶ μυστικὸς καὶ φανερός.

Στρέφεται μετέπειτα ἐναντίον τῶν σιμωνιακῶν ὡς ἀποκαλεῖ ὅλους τοὺς συνοδικούς, ὡς μὴ ἐπιβαλόντας τὴν ποιὴν τῆς καθαιρέσεως εἰς τοὺς μακαρίτας Ἀδέρκιοι καὶ Σαν. Δι' αὐτοῦ δὲ ἐξηγεῖ τὴν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστασίαν τῶσων κληρικῶν. Αὐτὸς λέγει ὡφείλε νὰ ἐλέγξῃ

τὴν σύνοδον· διότι ἐτάχθη σκοπὸς καὶ ὀφείλει νὰ ἐπιτηρῆ τὰς ἐχθρικὰς κινήσεις.

Ἄναγνωρίζων δὲ ἓνα τῶν πρὸς φροῦρησιν τῆς τάξεως παρατεταγμένων χωροφυλάκων ὡς ἰδικόν του τῷ ἀποστεινὴ τὴν ἐρώτησιν:

— Ἐτσι δὲν κάμνουν εἰς τὸν στρατόν σας ὁ σκοπός;

— Ἐτσι βέβαια, ἀπαντᾷ ὁ μακρακίζων χωροφύλαξ.

Περὶ τὰ τέλη τῆς ἀπολογίας του, ἥτις διαρρέει ἀθόρυβος ὡς τὰ φειδωλὰ τοῦ Ἰλισσοῦ νάματα, ὑψοῦται εἰς γενναίας ἰδέας λέγων ὅτι ὁ μέγας αὐτοῦ σκοπὸς εἶναι τὸν ὀνοματικὸν χριστιανισμὸν νὰ τὸν καταστήσῃ πραγματικόν. Πολεμοῦμεν, λέγει, καὶ πολεμώμεθα, ἀλλὰ τοῦτ' αὐτὸ εἶναι σήμερον τὸ συνταγματικὸν δίκαιον, ὅπερ ἐπιβάλλει συμπολίτευσιν καὶ ἀντιπολίτευσιν. Ἐπιστέφει δὲ τὰ λεχθέντα διὰ τῆς εὐσταλοῦς ἰδέας ὅτι ὁ λαὸς εἶναι αἰσθηματικὸς καὶ λογικὸς.

Τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ὁμιλεῖ μετὰ τόσης τρυφερότητος, ὥστε ἀρχομαὶ ὀλίγον νὰ ἐννοῶ πῶς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς κατορθώνει νὰ ἐπιβάλληται εἰς τὰ πλήθη.

Διηγεῖται δὲ μετὰ περιπαθείας τοῦ ῥητορικοῦ αὐτοῦ θριάμβους ἐν Ἀμφίση, Λεβαδείᾳ καὶ ἄλλοι.

Τὴν πρῶτην φοράν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ ἐν Λεβαδείᾳ ὁ ἀστυνόμος ἐζήτηε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, φοβούμενος μήπως ὁ λαὸς τὸν λιθοβολήσῃ.

— Ἀφῆσέ με, τοῦ λέγει ὁ Μακράκης, νὰ ὁμιλήσω ὑπ' εὐθύνην μου.

Καὶ ὁμιλεῖ. Καταγοττεύεται ὁ λαός.

Ἀκόμη μιὰ φορά τὸν παρακαλοῦν σισιλιζόμενοι ἐξ ἠδονῆς. Καὶ ὁμιλεῖ ἐκ δευτέρου.

Ἀκόμη μιὰ, ὡσεὶ μετὰ λυγμοῦ τῆς Ἀνδαλουσίας τοῦ Μυσσὲ dans un baiser de rage.

— Καὶ ἐκ τρίτου.

Ἀναθεματισμένον τρία, Ὅλο μ' αὐτὸ ἔχει νὰ κάμῃ ὁ Μακράκης.

Ὁ πρόεδρος ἐννοεῖ ὅτι πολλὴ ἤρχισε νὰ βαυκαλιζῆ τὸ ἀκρατήριον καὶ ἀποπειράται νὰ τὸν κάμῃ πλέον νὰ παύσῃ μὲ τρόπον, ἀποστεινῶν αὐτῷ ἐρωτήσεις:

— Τελειώσατε;

— Δὲν εἶναι ἀρκετὰ;

— Ἔ! φθάνει.

Αὐτὸς δέ:

— Ἀφοῦ δὲν θέλετε ἄλλα, σιωπῶ.

Ἄλλὰ πρὶν σιωπήσῃ ἔχουσε τὸ δηλητήριον κατὰ τοῦ Πανεπιστημίου, κατηγορήσας αὐτοῦ ὅτι ἐκεῖ διδάσκειται ὁ δαρβινισμὸς, ὡς νὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀποκλεισθῶν τοῦ Πανεπιστημίου αἱ ἐπιστήμαι καὶ φλυαρήσας καὶ τινα ἐναντίον τοῦ Κλέωνος Ἐραγκαθῆ, ἀντιφάσκων οὕτω πρὸς ἑαυτὸν καὶ πολεμῶν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐλευθερίαν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐπιζητεῖ νὰ σωθῆ ἀπὸ τοὺς δυναχας τοῦ κ. Μπένση.

Συνεδρίασις Σαββάτου.

Ἐισερχόμεθα εἰς τὴν συνεδρίαν, σιωπῶ. Ἐως ὅτου ἐγείρεται ὁ ἀγκυλόμυτος Μπένσης, ὅστις ἀρχίζει μαλακὰ, μαλακὰ, ὁμοίως πρὸς τὴν γαλῆν, ἥτις τὸ πρῶ-

τον παίζει με τον ποντικόν και κάπου κάπου τόν θωπεύει. Έως ότου τόν φάγη. Αποφεύγει τας γενικάς θεωρίας ως επί τὸ πολὺ, περιορίζεται εἰς γεγονότα και δι' αὐτῶν κτυπᾷ τὸν κατηγορούμενον, ἐπιθυμῶν νὰ τὸν ἀφίση εἰ δυνατόν νεκρὸν. Ἐνῶ φαίνεται μειλίχιος, εἶναι κατ' οὐσίαν ἀμελι- κτός. Ἡ μορφή του δὲν ἔχει καμμίαν συγγένειαν με τὴν γλώσσάν του. Ἐάν τις πρώτῃν φοράν βλέπων τὴν φυσιο- γνομίαν του καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ νὰ τὴν ἀνα- ζητήσῃ εἰς κἀνὲν κεφάλαιον τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ὁ πει- ρασμὸς αὐτὸς θὰ διαλυθῆ αὐτόματος, ὅταν τὸν ἀκούσῃ λα- λοῦντα. Δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἀνακηρύξωμεν ῥήτορα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐποψίν, ἀλλ' εἶναι βεβαίως τεχνίτης τοῦ λέ- γειν, ὅπως εἶναι δυστυχῶς τεχνίτης και τοῦ πράττειν. Φαντασθῆτε ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ συλλάβωμεν τὴν γλώσσαν αὐτὴν ὡς πιπεριὰν καίσαρ ὑπὸ τοῦ περυσιοῦ χειμῶνος ἢ ὡς κούτσουρον ἀμπέλου μετὰ τὸ κλάδεμα, θὰ συλλάβω- μεν κλαίονσαν, σχεδὸν ὀλοφρομένην, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ λόγου ἀπαιτήσουν νὰ ἀναμίξῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μητροπολί- του με τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης προστάτιδος του Βασιλίσσης. Δὲν εἶναι λοιπὸν τρανὸς τοῦ λόγου τεχνίτης; Ἐχει δὲ και τὸ ἄλλο ῥητορικὸν προσόν, διὰ τὸ ὅποιον, ἐάν ἤμην ἐγὼ δι- καστήριον θὰ τὸν ἐξέβαλλον δεκάκις τοῦ λεπτοῦ τῆς θέ- σεώς του, τὸ προσόν τοῦ κινεῖν τὸν γέλωτα τοῦ ἀκροατη- ρίου διὰ τῆς περιφρονήσεως τοῦ κατηγορουμένου. Ἐνίοτε ἐπιτυχᾶνε τοῦ ἀστείου πράγματι ἀστειολογῶν, ἐνίοτε και μόνον διὰ τῆς προδοκίδος του, ἣν σύρει ὡς νὰ ἦτο ἐκ κόμμωος ἐλαστικῶν, ἐκτείνων αὐτὴν εἰς κωμικὸν σεσηρὸς και μεγεθύνων τὰ πράγματα μόνον διὰ τῶν χειλέων, ὡς ὁ γελοιογράφος διὰ τῶν γραμμῶν. Διότι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι ἢ ἐλαφροτέρα τῶν φύσεων, εἶδος Κουμουνοδούρου Βί- σαγγελέως, μηδεμίαν ἐσωτερικὴν ἔχων πεποίθησιν, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην πρῶταν ἐν τῷ ἐξεγείρασθαι τῆς θερμῆς λευ- κῆς του κλίνης παραλαμβάνων τὴν χρησιμωτέραν διὰ τὴν ἡμίονο ἐκείνην. Τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ παραλαμβάνῃ ἐνίοτε πολλὰς ὁμοῦ και νὰ τὰς μεταλλάσῃ καθ' ὄρας, στιγμὰς πρώτας και στιγμὰς δευτέρας· εἶναι ἢ θεατρικω- τέρα τῶν φύσεων· και ἂν δὲν ἐπετύγχανεν ὁ εἰσαγγελεὺς, μετὰ τὴν φυσικὴν προσωπίδα του, θὰ ἐπετύγχανεν ὡς θεα- τρῶνης. Καὶ πολλάκις ἐνῶ ἠρητόρευε, ἐμειδία και συγχρό- νως ἐθρῦπτετο ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ του, ὁ νοῦς ἡμῶν ἐπέμενε νὰ βλέπῃ ἀντὶ τοῦ Μπένση κωμικὸν τινα τοῦ θεάτρου εἰς τὸ Belvedere τῆς Βιέννης ἐπὶ ὑψηλῶν καλασπῶν ἀρχοῦμε- νον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὁμολογουμένως τὸν ἐβούθησε πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν εὐτυχῶν αὐτοῦ χαρισμάτων ἢ ὑπό- θεσις τῆς δίκης και ὁ ἀνθρώπος τῆς ὑποθέσεως. Δύναται ἐν τῷ θερμότερῳ καύσωνι τῆς Ἀττικῆς και εἰς τὸν σφοδρότερον ἐγερσῆκον ἀνεμον νὰ καταβρέξῃ τις ὅλας τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸ κωμικὸν τὸ διαῤῥόν πανταχούθεν ἐκ τῆς δι- κῆς ταύτης. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ παράδοξον, ἂν ὁ φύσει εὐφύης Βίσαγγελεὺς τῶν Πλημμειοδικῶν μετέδιδε συνεχῶς εἰς τοὺς ἀκροατὰς του ἰλαρότητα.

Ἡ Ἀπολογία, βιβλίον τὸ ὅποιον ἐξέδωκεν ὁ Μακράκης και μετὰ τὸ ὅποιον ἀκόμη δὲν διεσκεδάσαμεν ἡμεῖς, ἐχρησί- μωσεν εἰς τὸν κ. Μπένση ὡς διασκεδαστικώτατον μα- στίγιον ἐναντίου τοῦ Κατηγορουμένου. Κύριος σκοπὸς, εἴ- πε τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ κλήρου. Καὶ ἐπέτυχεν ἐν μέρει τοῦ σκοποῦ του, διότι ἐπέφερε δι- αίρεσιν μεταξὺ κλήρου και κλήρου μεταξὺ πολιτῶν και Ἐκκλησίας, ἣτις εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἐθνικὴ δύναμις. Περὶ τῆς μεγαλειτέρας αὐτῆς ἐθνικῆς δυνάμεως, ὁ κ. Μπένση

προδίδους τὴν ἄλλην διανοητικὴν του πτωχείαν, ἐπανέλαβε ὅσα τετριμμένα περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ συνήθως λέγει μα- θητῆς γυμνασίου ἢ Ἐλλην δημοσιογράφος. Κωμικώταται ἦσαν αἱ περιπέτειαι αἱ περὶ τοῦ βίου τοῦ Μακράκη ἐξεθεσεν ἀρῶμενος αὐτὰς ἐκ τῆς Ἀπολογίας του. Διὰ τὴν ἦλθεν εἰς ἔριν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου; διότι ἐφυῖεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου μετήρ- χετο τὸν διδάσκαλον εἰς ἐν εἰκαστηριὸν τοῦ Λερίου, ἂν δὲν ἀπατώμεθα. Διότι ζήτησας παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀδειαν νὰ με- ταλαμβάνῃ τοὺς παῖδας καθ' ἐβδομάδα δὲν τὴν ἔλαβε. Καὶ κατὰ τὸν Μπένση, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ μεταλαμ- βάνω τοὺς παῖδας καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα, τὰ μεγάλα μου ὑπὲρ πατρίδος σχέδια δὲν εὐδοῦνται! Δυνατὴν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν ὅσα ὁ κ. εἰσαγγελεὺς μετὰ μεγάλης ἀποδεικτικῆς δυνάμεως ἀνέπτυξε περὶ τῶν θεολογοθησκευτικῶν σκοπῶν τοῦ κατηγορουμένου. Ἐν- τεῦθεν οἱ δύο σύλλογοι, ὁ θρησκευτικὸς Ἰωάννης ὁ Βαπτί- στης και ὁ πολιτικὸς Μίγας Κωνσταντινός, ὧν ἀμφοτέ- ρων ψυχὴ ὁ Μακράκης. Ἐντεῦθεν ἡ διπλῆ αὐτοῦ ἀπόπειρα βουλευτικῆς ἐκλογῆς ἐν Σίφῳ και Ἀθήναις. Ἐντεῦθεν ἡ προτομασία τῶν ὀπαδῶν του ὄχι μόνον ὡς καλῶν χρι- στιανῶν, ἀλλὰ ὡς καλλιτέρων ψυφοφόρων. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ και αὐτὸ ἐν τῶν σπουδαιο- τέρων μερῶν τοῦ ζητήματος, ἐφ' ὧν κατὰ τὴν συνέχειαν τῆς δίκης ταύτης προσεκαλέσαμεν ἡμεῖς, παρὰ τὸν φανατι- σμὸν τοῦ δικαστηρίου και τὴν ἐπιπολαιότητα τοῦ εἰσαγ- γελέως τὴν προσοχὴν τῆς κοινῆς. Μίαν ἡμέραν θέλοντες και μὴ θέλοντες εὐχόμενοι και μὴ εὐχόμενοι, θὰ ἔχωμεν τὸν Μακράκην ἕνα τῶν μεγάλων κομματάρχων τοῦ τόπου.

Ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν δύο αὐτῶν συλλόγων ὁ κ. Βί- σαγγελεὺς διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀπεσπασμένων ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν ἐπέχυσε πολὺ φῶς, δυστυχῶς ἀπαί- σιον διὰ τὸν Κατηγορούμενον και τοὺς ὀπαδοὺς του. Οἱ ἄν- θρωποι αὐτοὶ ἕκαμαν φαίνεται δουλειὰ τὸ δισύνθετον και τρισύνθετον, τὸ μικρότερον μεταξὺ ὄλων τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων. Ἐκδίδουν ἀποφάσεις τῶν δύο συλλόγων, κα- ταδικαστικὰς ἐν αἰς ὁ Μακράκης ὑπογράφεται ὡς ἄλλος ἀπό- στολος, καθὰ αὐτὸς ἐδικαιολογήθη κατόπιν, παρὼν τῷ πνεύματι και ἀπὼν ἐν ταῖς φυλακαῖς, και δι' ὧν ἀναθε- ματίζουν πάντας τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὸ τρισύνθετον. Ἐξ αὐτοῦ και μόνου τοῦ γεγονότος σχηματίζεται ἡ πι- κροτάτη ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν χίλια ἀπολογία τοῦ Μακρά- κη δὲν ἰσχύουν νὰ ἀναίρουν, ὅτι ἡ ἡμεῖς οἱ πιστεύον- τες εἰς τὸ δισύνθετον ἐσμὲν αἰρετικοὶ ἢ αὐτοὶ οἱ πιστεύον- τες εἰς τὸ τρισύνθετον εἰσὶν αἰρετικοί. Τὸ χάσμα λοιπὸν μεταξὺ αὐτῶν και ἡμῶν εἶναι πλῆρες. Καὶ διὰ τὸ χάσμα; διὰ δύο λέξεις τὰς ὁποίας οὔτε αὐτοὶ ἐνοοῦσιν, οὔτε ἡμεῖς, διότι διὰ τῆς θρησκευτικῆς ἐδοῦ καμμία φυσιολογικὴ ἀλή-θεια δὲν ἀποδεικνύεται. Καὶ οὔτε ὁ Μακράκης δύναται νὰ πείσῃ τινα νοῦν ἔχοντα, ὅταν αὐθαιρέτως πότε χωρίσῃ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τῆς ψυχῆς, πότε δίδει εἰς αὐτὰ συνοικέσιον μετὰ δυνάμεως ἀσελγείας ἐκατόν ἴππων, πότε τὰ θεο- ποιεῖ και ἄλλοτε τὰ ὑλοποιεῖ και ἐπὶ τέλος τὰ ἀ- ποκτηνοὶ, ἀρεσκόμενος εἰς αὐτὰς τὰς μεταξὺ Θεοῦ και κτήνη κυμάνσεις· οὔτε ὁ σοφὸς Βερναρδάκης, ὅταν συγ- γράφῃν Κατηχήσεις πρὸς ἀναπλήρωσιν κακῆς τινος γεωρ- γικῆς ἐσοδείας, παραδέχεται ἐν προσπεποιημένῃ σοβαρότητι τὸ δισύνθετον και ἀποκρούει τὸ τρισύνθετον.

Ἄν ἄλλης δικαστικῆς ἀποφάσεως καθαιρεῖται ὑπὸ τῶν συλλόγων πάλιν και καταδικάζεται ἡ Σύνοδος. Ἐβρίζονται ἀσυστόλως οἱ Συνοδικοί, ἀκόμη και ὡς μεθύοντας ἐκ τοῦ οἴνου τῶν Σοδόμων. Τούλάχιστον τοιαύτας παραφυσικὰς γνώσεις ἠδύνατο νὰ μὴν ἔχῃ ὁ κ. Μακράκης, ἀρκοῦμενος εἰς τὰς ὑπερφυσικὰς του.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ σιμωνισμοῦ, ὅπερ ἐπιτηδεύτατα ἐξε- μεταλλεῖται ὁ Κατηγορούμενος και ἀπέναντι τῆς Κοινῆς γνώμης και τῶν ὀπαδῶν του και ἀπέναντι τοῦ δικαστη- ρίου, ὁ κ. Βίσαγγελεὺς θυσιάζει ὀλοκαύτωμα ἑαυτὸν, προσ- φερόμενος ὡς ἐστεφανωμένον θύμα. Γνωρίζετε οἱ γνωρί- ζοντες τὸν κ. Βίσαγγελεῖα, ὅτι ἡ μὴν δόξα εἶναι ὅτι ἐνήργησε δραστηρίως τὰς ἀνακρίσεις τῶν σιμωνιακῶν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Βιδικοῦ δικαστηρίου. Ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῆ και αὐτὸς ἀγωνιστῆς τῆς κωμικοτραγικῆς ἐκείνης τῶν στη- λτικῶν κρίσεως και ἐν ἀνάγκῃ νὰ παρουσιάσῃ και αὐτὸς τὰ διπλώματά του εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Ἀγῶνος. Τὴν δόξαν αὐτοῦ κατηγορῶν, τοῦ Μακράκη, τὸν ἐθυσίασεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀπεριορίστου πρὸς τὸν ἅγιον Μητροπολίτην ἀγάπης του και τοῦ ἀπείρου ἰσως πρὸς τὴν Βασιλισσαν σεβασμοῦ του. Ὁ ἀνθρώπος ἀγαπᾷ, ὁ ἀνθρώπος σέβεται, βασανίζεται ὑπὸ αἰσθημάτων, τὰ ὅποια δὲν τὸν ἀφίνουσι νὰ χαρῆ ἡσυχὰ τὴν ὀλίγην δόξαν, ἣν ἐκέρδιεν ἐν μέσῳ τῶ- σων ἀκανθῶν και πικριῶν τοῦ ἐπαγγέλματός του, δόξαν τῆς ὁποίας και ἀναγκάζεται ἐπὶ τέλος ν' ἀποχωρισθῆ. Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς προκειμένου περὶ τῶν σιμωνιακῶν ἐπισκόπων, μετὰ ἐπταετίαν ὀλοκλήρον, κατόπιν φαίνεται πυκνοῦ συγ- χρωτισμοῦ μετ' αὐτῶν και τῶν συγχωρησάντων αὐτοὺς, πεισθεὶς ὅτι ἡ πράξις των δὲν ἦτο δωροδοκία, ἀλλὰ ἐκβια- σμός! Ἡ καυμένη ἢ παρθένος Ἀβερκία παρεδίσθη ὑπὸ τοῦ ἀσελγοῦς Ἀλῆ πασᾶ Βαλασοπούλου! Ἄν ἦτο αὐτὸ τὸ κωμικώτερον μέρος τῆς ἀπολογίας τοῦ Μπένση, τὸ τραγικώτερον ἦτο ὁ κατὰ διαφόρους δόξας προσενεχθεὶς ὡς σερμπέτιον πανηγυρικὸς τοῦ Μητροπολί- του. Ἐδῶ μᾶς ἤνοιξε τοὺς θεατρικούς του καταβόρ- κτας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξωγκάθησαν ὡσεὶ ἐμπλησθέντες τοῦ αἰσθηματικωτέρου ὕγρου, ἡ στάσις του ἐκυρτώθη ὡς ὑπὸ βάρους ἀφάτου λύπης, ἡ φωνὴ του ἐθολώθη ὡς ἕλος περι- χυθεῖσα ὑπὸ ἀτμοῦ, και ἐάν εἴμεθα πλησίον θὰ ἐζητάζομεν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας μήψας και ἐπεσον εἰσαγγελικὰ τινα δά- κρυα, τὰ ὅποια θὰ περισυνήγομεν ὡς μαργαρίτας. Ὁ εὐ- κρίκετο βεβαίως ἰδιότροπὸν τι Μουσεῖον διὰ νὰ μᾶς τὰ ἀ- γοράσῃ ἀντὶ ἀδρατῆς τιμῆς. Τὸ πτωχὸν ἀκροατήριον, πρὸ τοῦ ὁποίου παρουσιάσθη τόση συγκινητικὴν εἰκὼν—ἡ Βασιλισσα ὀδηγοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὸν διάδοχον εἰς τὸν Μητροπολίτου ἵνα μεταλάβῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Μη- τροπολίτου—περιώρισθη νὰ χειροκροτήσῃ, δῶσαν οὕτω και- ρὸν εἰς τὸν Βίσαγγελεῖα νὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά του.

Ἐδῶ, Κυρία και Κύριοι ὁ Καλιβάν ὅστις και αὐτῆς τῆς συνεδριάσεως τὰ πρακτικὰ ὡς και τῆς προτεραίας τὰ ἐ- γραφῆν ἀπὸ τοῦ Φαγιούμ, εἶναι δὲ τὸ Φαγιούμ ἀτμό- πλοιοι ἀιγυπτιακὸν τὸ ὅποιον τὴν στιγμὴν αὐτὴν πλη- σιάζει νὰ προσορμισθῆ εἰς Σμύρνην—παρατηρεῖ ὅτι ἔχασε τὰς περαιτέρω σημειώσεις του, αἰτινες περιεῖχον τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως τοῦ Σαββάτου.

Σὰς διαβεβαίωσιν ὅτι δὲν ἔχασατε τίποτε, διότι εἰς αὐτὰ τὰ χαμένα ἐμπεριείχετο ἡ ἀγορεύσις τοῦ φοβεροῦ Πάλαμῆδη.

Σὰς εὐχαριστῶ διότι μετὰ συγχαίρετε ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν σημειώσεών μου.

Δὲν δύναμαι ὅμως ἢ εὐφύμως νὰ ἀναφέρω τῆς βραχείας ἀγορεύσεως τοῦ δευτέρου συνηγόρου και βουλευτοῦ Σύρου κ. Γρυπάρη, κρούσαντος τὴν κυριωτέραν χορδὴν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς και λίαν μει- λιχίως, ἀλλὰ και μετὰ πολλῆς ἀξιοπροσεΐας ὑπομνήσαντος εἰς τὸ δικαστήριον ὅτι ἡ δίκη αὕτη εἶναι πικρὸς ἀναχρονι- σμὸς διὰ τὸν αἰῶνα, ἐν ᾧ ζῶμεν και πικρότερος σολοικί- σμὸς διὰ τὰς πολιτικὰς ἐλευθερίας, ἐφ' αἷς καυχώμεθα.

Καλιβάν.

ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

- Ἄποια διακοίνωσις, ἀπάντησις μεγάλη!
- Τί γὰρ, τί αἰνίγματα και τί πολιτικὴ!
- Χαρά σ' ἐκεῖνο τὸ σοφὸ και ἐξυπνο κεφάλι,
- Ποῦ κάθε γοῦ ἐπέρασεν ἴσῃ δικηγορικῇ.
- Ἄποια διακοίνωσις, ἀπάντησις σπουδαία,
- Τί σχέδια παράξενα, ἀλλόκοτα και νέα!
- Ἄποια διακοίνωσις και πόση γρηγοράδα!
- Εἰς τὸ ποδάρ: ἴσῃσῃ και πάλι τὴν Φραγκιά . . .
- Δόξα, τιμὴ και θρίαμβος πολλὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα,
- Ποῦ μετὰ τὰ λόγια νίκησε τὴν ἀπιστη Τουρκιά,
- Και γαὶ και ὄχι . . . σκοτεινὰ τὰ λόγια μας και σκούρα,
- Και τῶσιν και διπλοτο και κάνουμε φοιτοῦρα-
- Ἐ! τέλος πάντων και ἐμεῖς γελάσαμε τοὺς ξένους,
- Χωρὶς νὰ καταλάβουε αὐτὴ τὴν πονηριά.
- Τόσο καιρὸ νὰ λέμε γαὶ μᾶς εἶχαν μαθημένους,
- Και ἐκλείναν τὸ στόμα μας μετὰ σίδερα βαρειά.
- Μὰ νὰ! θυμώσαμε κι' ἐμεῖς, κι' ἐπήραμε ἀέρα,
- Και ὄχι, γαὶ φωνάζουμε και . . . τὴν κακὴ τους ἡμέρα.
- Ἄποια κι' ἂν κάμουν, οἱ Ρωμηοὶ θὰ βγοῦνε κερδισμένοι . . .
- Χά! χά! ἐγελασθήκατε, βρὲ Φράγκοι, ἴστα γερὰ,
- Και τώρα εὐρεθήκατε μαζί μας μεπερδεμένοι,
- Και πῶς θὰ ξεμπερδέψετε σὲ τούτη τὴν φορὰ;
- Ἐμεῖς τὰ χέρια νίβουμε καθὼς και ὁ Πιλάτος.
- Και ὄλο ἀρματώνουμε γιὰ πόλεμον τὸ κράτος.
- Ἄλλ' ἂς μὴ σκιάζῃ ἡ Ἑλλάς τοῦ κόσμου τὴν γαλήνη,
- Ἄποια ἀκούτε τοὺς Ρωμηοὺς νὰ κάνουν πατριετί,
- Τόσῳ πιδ σίγουρα γελά και φαίνεται εἰρήνη . . .
- Ἄστροπελέκι δὲν βαστᾷ και κάθε μὴ βροντή.
- Και ἕνας πρὶν Πρωθυπουργὸς προφήτεψε ἴσῃ Ἄποια
- Πῶς φανερώνει ξεαστεριά τοῦ ἔθνους μας ἡ μπόρα.
- Ἄποια διακοίνωσις! ἀπάντησις μεγάλη!
- Καινούρια Συνδιάσκεψις γι' αὐτὴν θὰ γεννηθῆ,
- Διακοίνωσις, σχέδια και σοῦρα φέρτα πάλι,
- Κι' ὦ λιγερὸν και κοπερὸν τοῦ Ἑλλήνος σπαθί.
- Ἐφημερίδες, πόλεμος, ἀσφάλεια τοῦ κράτους,
- Κι' ὁ Μαθαρίκος κυνηγᾷ, ἐφέδρους κι' ἐπιστράτους.

5 Αὐγίου 1881.

Μία παράσταση demie-saison.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Τετάρτης παρέστημεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ διὰ τὰ θαυμάσιον, ἀν' ὅχι τὰς παραστάσεις, τοῦλάχιστον τὰ σώματα τῆς Γαλλο-Ἀμερικανικῆς ἑταιρίας. Ἡ πλατεῖα κατελήφθη ὀπωσδήποτε τὰ χάρματα τῶν ἀξιοματικῶν ἀνεπλήρουν οἱ νέοι φαρμακοποιοὶ ἐπί στρατοῦ καὶ τὰ χάρματα τῆς νεολαίας οἱ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι, Τσόχας, Βιθυνός καὶ εἰς τὴν δὴν ὑπαστυνόμοι μετὰ τῶν κλητῶν. Ἐν τοῖς θεωρείοις κατ' εὐτυχίαν καὶ παρήγορον σύμπτωσιν εὐρέθησαν τέσσαρες ἢ πέντε καλαὶ οἰκογένειαι καὶ τινὰ ζεύγη λαμπρῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες διεσκέδαζον τὴν ἀνίαν τῶν διακοπῶν καὶ συχνάκις τῶν παραστάσεων ὡς σεῖς, μέλανες ὀφθαλμοὶ μετὰ τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ὀφρῶν, πῶς νὰ σᾶς ὑμνήσω χωρὶς νὰ μελανωθῇ ἡ καρδιά μου; Ἀλλὰ τὰ λοιπὰ τῶν θεωριῶν κατέλαβον πάσης ἐποχῆς φυλαί. Ἡ κυρία Μίμαινα ἠκτινοβόλοι ἀπὸ τοῦ μεσέου θεωρίου τῆς δευτέρας σειρᾶς, μία παραμύθια μετὰ τοῦ μικροῦ τας περιεργάζοντο τοὺς θεατὰς ἀπὸ τινος ἄλλου θεωρίου καὶ ἐν ἄλλῳ τινὶ θεωρίῳ πρὸς τὴν εἰσοδὸν ἤμασσαν δέκα ἢ δωδεκα φέσια περλενδάντιδων, ὧν τὴν εἰς Ἀθήνας ἀφίξιν ἀπὸ πρώτας εἶχεν ἀναγγεῖλαι ἡ Ἐφημερίς. Ὁ κ. Γρίβας δὲν ἦτο ἀπὼν, ἀντιπροσωπεύων πάντας τοὺς πολιτικούς, καὶ εἰς τὴν δὴν γραμματεῖς τῆς γαλλικῆς πρεσβείας ἐξεπροσώπων τὴν διπλωματίαν.

Μὲ τοιαύτας παρασκευὰς καὶ προμηθείας περιεμένομεν νὰ ἴδωμεν τὰ ἀρρενωπά σώματα τῆς μίς Ὀλέικα καὶ μίς Νιαγάρα ἄλλὰ μετὰ πολυχρόνιον ἀγωνίαν ἤρθη τὸ παραπέτασμα καὶ βλέπομεν ἐξαίφνης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡμίγυμνον τινὰ Ἡρακλῆν, παρωδιῶν Ἡρακλέους, μὲ ἐν χαρτόνιον εἰς τὴν δεξιάν, ἐφ' οὗ ἀναγινώσκето 25 χιλιογράμμα καὶ μετὰ τινὰ σιδηρὰ βάρη ἐρριμένα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Εἰς τὴν θέαν ἀρρενικοῦ Ἡρακλέους ἀντὶ θηλυκοῦ, ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ἐφρυδάμεν, ἀλλὰ τῶν Κυριῶν θυμὸς ἐν στήθεσι πάταξε ἔχμηλωσαν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνώπιον τῆς ὀχληρᾶς δῆθεν θεᾶς καὶ ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοὴν τῶν διὰ τὰ φανῶσιν ὅτι ἐρυθρίωσιν. Ὁ Ἡρακλῆς, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τινος γαντοφόρου Ἰολιάου, ἀφῶνον, ἤρξατο τὰς κοινοτάτας ἀσκήσεις του, τὰς ὁποίας αἱ Κυριαὶ δύνανται νὰ ἴδωσιν, ἀν θέλωσι, πορευόμεναι εἰς τὸ γυμναστήριον. Τὸ μόνον περιεργον καὶ πῶς ἠράκλειον κατόρθωμα τοῦ Ἡρακλέους, ἦτο ὅτι ἐκράτει διὰ τῶν ὀδόντων δέρμα προσδεδεμένον εἰς ἐλαφρόν τι βαρέλιον στηριζόμενον ἐπὶ τῆς γαστρῆς του, ἐν ᾧ δὴν τρεῖς καὶ τέσσαρες λοστροὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ βαρελίου συμπλεκόμενοι πρὸς ἀλλήλους οὐχὶ εὐσχήμως.

Μετὰ τὸν πρῶτον ἰπποτὴν παρουσιάσθη δεύτερος—ἰπποτῆς καὶ αὐτός—παγοδρόμος κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἀλλὰ φέρον ὑπὸ τὰς πτέρνας ὑποδήματα μετὰ τροχιλέας, δυνάμει τῆς ὁποίας διέγραψε κύκλους ἐπὶ τῆς σκηνῆς πίπτων καὶ ἀνιστάμενος μετ' εὐκολίας ὄντως ἰπποτικῆς.

Μόλις ἐν τῇ τρίτῃ πράξει εἶδομεν τέλος μαστοῦς καὶ γλουτοῦς καὶ ἀνεκουφίσθημεν ὀλίγον ἐκ τῆς καρθηβρίας. Ἡ μίς Ὀλέικα εἶναι ξανθὴ, εἶναι εὐσωμος, εἶναι ὑψηλὴ, ἔχει μὴς κατεργασμένους καὶ σύνολον εὐεργασμένον κραεῖ ἰσχυρῶς τὰ βάρη μετὰ τὰ ὁποία ἐγυμνάσθη πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ ἀρρενικὸς Ἡρακλῆς, καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ ὤμου τὸ κανόνιον μετὰ χάριτος, ὅσον εἶναι δυνατόν κανόνιον νὰ φερθῇ μετὰ χάριτος. Τὸ κανόνιον ἐκपुरσοκροτεῖ καὶ αὐτὴ μὲλις κάμνει δύο βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἵνα δώσῃ χῶρον τῇ ὀρμῇ τῆς περὶτιδος, ἐρυθριᾷ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐκ τοῦ βάρους, ἀλλὰ στρέφεται πρὸς τὸ πλῆθος μειδιῶσα καὶ ὑποκλίνεται ζητοῦσα χειροκροτήματα. Καὶ τὴν χειροκροτοῦσι πάντες

ὄσοι δὲν ἐπίστευον ὅτι ὤμοι γυναικὸς ἐπλάσθησαν δι' ἄλλο τι ἢ διὰ φιλήματα.

Ἄλλ' ἡ τελευταία πράξις τῆς παραστάσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἐν τῶν σπανιωτέρων θεαμάτων ἐν Ἀθήναις. Ἐντὸς τετραγώνου ὑελίνου δοχείου, πλήρους ὕδατος, ἡ νηρὴς Νιαγάρα, ἀληθῶς ἐθαυματούργησε φέρει ἐνδομασίαν χρώματος θαλασσίου πρασινωποῦ καταδύεται, ἀναδύεται, διέρχεται διὰ στενῶν χῶρων ἐντὸς τοῦ ὕδατος, διαγράφει ἡμικύκλια μετὰ εὐκαμψίας ἰχθύος, κοιμάται ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τρώγει καὶ πίνει ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὡς νὰ ἦτο τὸ ὕδωρ τὸ ἀληθές στοιχεῖον τῆς. Αἱ κινήσεις τοῦ σώματός τῆς ἐν τῷ ὕδατι ὑπὸ τὸ βεγγαλικὸν φῶς ἀπέδιδον λαμπρὰς fascinations καὶ ἐφανταζόμεθα πόσον αἶμα θὰ μᾶς ἔμενεν, ἀν τὸ σῶμα ἐκείνο καθ' ὅλας ἐκείνας τὰς κινήσεις ἦτο γυμνόν.

Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν ἦτο γυμνόν καὶ διατηρήσαμεν τὸ αἶμα μας διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος.

Χερσὶς ὁ Ἰμδριος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα ἰσχυρίζεται ναι καὶ καλὰ ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι ἀποδοχὴ, ἐν ᾧ ἡ Ἄρα τούναντιον φρονεῖ ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶναι συντεταγμένη οὕτως, ὥστε εἰς μὲν τοὺς Βύρρωποιους νὰ λέγῃ Ναι, ἔστω ἰστέριμ, εἰς δὲ τοὺς Ἑλληνας, ὅχι, δὲ μὲν ἐφῆριμ. Τώρα πρέπει νὰ σπουδάσωμεν καὶ τὴν τουρκικὴν διάλεκτον ἀποτραπέντος τοῦ κατὰ τῶν Τούρκων πολέμου.

Οὐδέποτε ὁ Κουμουνδοῦρος ἀπεδείχθη Κουμουνδορικότατος ἢ ὅσον προκειμένου περὶ τῆς γνωστῆς ἀπαντήσεως ὅταν γνωρίσωμεν τὸ κείμενον τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, θὰ κρίνωμεν τὸν ἄνδρα ἀσφαλέστερον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπολαμβάνουσι δύο χαρακτηρισμοί, ὧν δὲν γνωρίζομεν τίς ὁ ἐπικρατέστερος. Ἐὰν ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ ἀπατᾷ τὴν Βύρρωπην καὶ νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἑλλάδος—τοῦτο δὲ καὶ οἱ φίλοι τοῦ ὑπουργείου ἰσχυρίζονται—τότε ὁ Κουμουνδοῦρος ἐφαρμόζει τὸ γνωστὸν ἀίωμα τῶν Ἰησοῦϊτῶν καὶ εἶναι Μεσσηνίος Λουόλας. Ἄν ὅμως ἡ ἀπάντησις τὴν μὲν Βύρρωπην καθησυχάζει περὶ τῆς ὑποχωρήσεως τῆς Ἑλλάδος, τὴν δὲ Ἑλλάδα αὐτὴν προσπαθεῖ νὰ ἀποκοιμῆσθαι διὰ τῆς διφορούμενης δῆθεν ἐννοίας τοῦ κειμένου τῆς ἀπαντήσεως, τοῦτο δὲ ἰσχυρίζονται οἱ ἀντιπολιτευόμενοι—τότε ἀτενίζοντες πρὸς τὸν Κουμουνδοῦρον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετὰ τοῦ Μολιέρου

Rien de plus pire n' est sorti de l' enfer.

Κατὰ τὰς κρίσεις τῶν ἐθνῶν περιστάσεις ἀναφαίνεται πρὸ πάντων ἡ ἀνάγκη δημοσιογραφίας σπουδαίας, ὕγιους, ἀνεξαρτήτου, ὅχι ὀνητῆς. Φαντάσθητε τὸν Τηλέγραφον γνωμοδοτοῦντα περὶ τῆς τύχης τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅταν πεντήκοντα δραχμαὶ δύνανται νὰ καταστήσωσι παρ' αὐτῷ ἀπαστὴν ταύτην τὴν γνώμην ὅχι ἐκείνην ἐκείνην, καὶ ὅχι ταύτην. Ἡ φαντάσθητε τὴν Στοὰν, ἐν ἀπορίᾳ ὕλης διατελοῦσαν, μετὰ τὴν φιλοτιμίαν νὰ γράψῃ τι ἔκτακτον ἂν μὲν προφθάνῃ νὰ γράψῃ καὶ τι φιλοπόλεμος τις φίλος, ἡ Στοὰ θὰ ἐξέλθῃ τὴν πρῶτην ἀντικουμουνδορικήν τὴν ἐπιούσαν ὅμως ἡ αὐτὴ ἑλλησις ὕλης θὰ ὑπάρχῃ, θὰ παρουσιασθῇ ἕτερος φίλος

φιλειρηνικὸς οὗτος—καὶ ἡ Στοὰ τὴν μεθαύριον θὰ ἐξέλθῃ εἰρηνικὴ καὶ φιλοσκόμμων, θαυμάζουσα τὸν κατεργάρον πρωθυπουργὸν καὶ προκαλοῦσα τὸν θαυμασμὸν τῆς κοινῆς νίας. Φαντάσθητε τέλος τὴν Ἐφημερίδα συμβουλευούσαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὅχι ἂν πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον ἵνα ἴδῃ τὴν κ. Νιαγάρα, ὅχι ἂν ὁ δεῖνα ζῦθος εἶναι καλλιτέρας ποιότητος τοῦ ἄλλου, ὅχι ἂν ὁ φραντζῆς ὁ νοσοκόμος πρῶττη τὸ καθῆκον του, ἀλλὰ ἂν πρέπει νὰ διακυβεύσωμεν τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου ἢ ὅχι!

Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀπαντήσεως εἰς τοὺς πρέσβεις, ἦτοι τὴν Πέμπτην, ἔγραψε καὶ ἡ Θεοδορογιαννοῦλα εἰς τὴν Πρωτὰν ὅτι πρέπει νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ ἡ Ἑλλάς εἰς τόσῳ ἐξευτελιστικὰς προτάσεις τῆς Πύλης. Ἡ γνώμη αὕτη τῆς Θεοδορογιαννοῦλας πολλὴν ὁμοιάζει μετὰ τὴν μετάνοιαν μοιχαλίδος γυναικὸς, μόλις ἐξερχομένης ἐκ τῶν ἀρχαλῶν τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Ἐξ ὧν τῶν διασταυρουμένων πληροφοριῶν περὶ τοῦ κειμένου τῆς ἀπαντήσεως τρεῖς μόνον λέξεις ἀκριβεῖς ἐξ αὐτοῦ ὀρεῖομεν εἰς τὰς ἡμῶν σχέσεις τῆς Στοᾶς, τὰ ἀνήκοντα τῇ Ἑλλάδι μέρη. Ὁ Κουμουνδοῦρος ἔγραψεν ἐν τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ, ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι ἐτόιμη νὰ καταλάβῃ τὰ ἀνήκοντα αὐτῇ μέρη καὶ οἱ πρέσβεις εὐρέθησαν δῆθεν ἐν ἀπορίᾳ, τί ἐννοεῖ ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν μετὰ τὰ ἀνήκοντα τῇ Ἑλλάδι μέρη ἐννοεῖ τὰς γαίας ἃς ἐπεδίκασαν ἡ Βερολίνειος Συνδιάσκεψις; ἢ ἐννοεῖ τὰς γαίας ἃς προσφέρουσι νῦν αἱ Δυνάμεις; Καθ' ἡμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκουσι πάντα τὰ κατὰ Κουμουνδοῦρον ἀνήκοντα αὐτῇ μέρη, ἦτοι ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ Θράκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Μικρὰ Ἀσία καὶ αἱ νῆσοι ἄρα ἀνήκουσι αὐτῇ καὶ ἡ Ἡπειροθεσσαλία ὅπερ εἶδει δεῖξαι!

Κατὰ τὸν Τηλέγραφον ἐννοία τῆς ἀπαντήσεως εἶναι ἡ ἐπιφύλαξις. Πόσον κακῶς ἀντηγεῖ εἰς τὰ ὅσα ἡμῶν ἡ λέξις φύλαξις ἐξερχομένη ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Τηλεγράφου! Ἐὰν ὁ Κουμουνδοῦρος ἐπεφύλαξε τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος, ὅσον ἐφύλαξε καὶ τὸ χρῆμα αὐτῆς, ἡ καλλίτερα τύχη θὰ ἦναι ὁμολογουμένως ἡ τοῦ Τηλεγράφου.

Τέλος κατὰ τὴν γνώμην τῶν Νέων Ἰδεῶν ἡ ἐννοία τῆς ἀπαντήσεως εἶναι μία ἰδέα μήτε παλαιὰ μήτε νέα, ἀλλὰ μεσοκόπη.

Μεταξὺ λόγων νομίζομεν ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ δοθῇ εἰς δημοσίευσιν αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς ἀπαντήσεως καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ παύσωσι τὰ σχόλια. Μὴ φοβεῖσαι, Κουμουνδοῦρε, δὲν σὲ πνίγομεν τόσον εὐκολα ὅσον νομίζεις. Αὐτὸ εἶναι ζήτημα, τὸ ὅποιον θὰ μελετήσῃ τὸ ἔθνος βραδέως καὶ βαθέως, διὰ τὰ δῶσῃ ἐν παράδειγμα φρικαλέον εἰς τοὺς πολιτικούς του καὶ εἰς πάντας τοὺς πολιτικούς τῶν ἐθνῶν πάντων.

Ἐκ τῆς ἐκ Χίου ἀγγελθείσης καθιζήσεως τῆς νήσου λαβοῦσα ἐφορμὴν Κυρία τις ἠρώτα τὸν σύζυγόν τῆς τί ἐστὶ καθίζησις. Ἄ! ἰδοὺ ἀγάπη μου τὴν ἰσασαί ὀρθία ὡς ἦτο καὶ ἡ δυστυχὴς Χίος καὶ ἔχεις τὸ φυσικόν σου ὕψος καὶ πλάτος ἄλλ' ἂν σὲ θέσω ἐπὶ τῆς κλίνης, διατηρεῖς μὲν τὸ πλάτος ἀλλὰ χάνεις τὸ ὕψος.

Κατὰ πρότασιν τοῦ κ. Γ. Γενναδίου ὁ σύλλογος Παρνασσῆς ἀνέλαβε τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς ἐν Λοιδίνῳ ἑταιρίας ἐνθάρρουν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν χαίρομεν διότι ὁ κ. Γενναδῖος ἐδήμεισε τρόπον τινὰ τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ ὑψηλὰς σχέσεις του χάριν τῶν μελῶν τοῦ Παρνασσοῦ καὶ ἰδοὺ θὰ προκύψωσιν ἐξαίφνης τόσοι Γενναδῖοι, ὅσοι εἶναι καὶ τὰ μέλη. Ἄν ἐκ τούτου δὲν ὠφελῆθῃ ἡ τάλαινα πατρίς, δὲν πιστεύομεν ὅμως καὶ νὰ ζημιωθῇ.

Ἦκούσαμεν ἐν τῇ Πλάκᾳ τὸν ἐξῆς διάλογον: — Σεῖς οἱ Πλακιώταις δὲν εἰσθε ἀριστοκράταις. — Ἐμεῖς μωρὲ; Στὴν Πλάκᾳ δὲν κατοικεῖ κι' ὁ βασιλιάς;

Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀπαντήσεως ἦτοι τὴν Τετάρτην, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν ὁ κ. Τρικούπης τόσον σφοδρῶς ἐλυπήθη καὶ ἠγχανάκτησεν, ὥστε ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ δὲν ἤθελε μήτε τοὺς στενοτέρους του φίλους νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ. Καὶ ὁ κ. Δελγιάννης ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ ἰδιαιτέρου του δωματίου, ἀλλὰ μεθ' ἐνός φίλου, λαβόντος τὴν ἐντολὴν νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν παντοιοτρόπως.

Μόνον ἐν τῇ Αὐλῇ ἀγνοοῦμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαντήσεως. Ἐχάρησαν ἢ ἐλυπήθησαν οἱ κύριοι οὗτοι; Ἄν ἐχάρησαν, βέβαιον εἶναι ὅτι θὰ λυπηθῶσιν ἄλλ' ἂν ἐλυπήθησαν, δὲν γνωρίζομεν ἂν θὰ χαρῶσι.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ πάντα καταλήγουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς τὸ ἐγῶ, περιμένετε καὶ τὰς ἰδικὰς μου ἐντυπώσεις, δὲν ἔχει οὕτω ἀναγνώσται; Ἡ ἰδική μου ἐντύπωσις εἶναι ὅτι καιρὸς πλέον νὰ τυλιζόμεν μετὰ παλαιόπανα εὐρωμέν τὴν Μεγάλην Ἰδέαν τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ νὰ ψάλωμεν ἐπὶ τοῦ ἀμόρφου σχήματος τὸ Μετὰ πνευμάτων δικαίων, τετελειωμένων κτλ.

Ἰδέαις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 22 Μαρτίου ἐ. ἔ. Αἰνίγματος.

Ὁ τὴν Ἑλλάδα ἄβδηρα καταστήσας, εἶναι ἐκεῖνος ὁστις δὲν ἠσχύνθη νὰ κηρύξῃ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ὅτι χρῆματα δὲν ἔχομεν ἀπὸ τὰ 62, διοικήσας αὐτὸς ἐνδεκάκις ὡς πρωθυπουργὸς καὶ τὰ 3)4 τῶν 400 ἑκατομ. συνολογῆσας. Εἶναι ὁ ὡς πρόγραμμά του τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον κηρύξας, ἀλλὰ μόνον τὰ χριστιανικὰ χωρία τῆς Ἡπειροθεσσαλίας διὰ τῶν πετωματῶν του κατακαύσας. Εἶναι ἐκεῖνος, ὁστις ἐπαγγελλόμενος Ἑλλάδα τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ 21, τὴν κατέστησεν Ἑλλάδα Δημοτ. Φαληρέως καὶ τοῦ 78, Ἑλλάδα τοῦ 81, μωρολογοῦσαν καὶ ναυτιώσαν κατὰ τὰς παραμονὰς πολέμου περὶ τῶν ὧλων. Εἶναι ὁ προϊστάμενος τῆς ἑταιρίας Καλαμίδα, Θεοδώρου καὶ Σας ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ἐκστρατείας τοῦ Δομοκοῦ, ὁ ἀπὸ πτωχοῦ δικολάβου μυριόπλοτος γενόμενος τὰ κοινὰ διαπράττων. Εἶναι ὁ νῦν πρωθυπουργὸς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρος ὁ Κουμουνδοῦρος.

Νέονιος.

Σ. Σ. Εὐγε! κύρ Νιόνιο διὰ τὴν ἐπιτυχὴ λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἄν γνωρίζεις νὰ ἐρμηνεύς καὶ ὄνειρα, εἰπέ μας τί νὰ σημαίνῃ ἐν ὄνειρον μου, ὅπου σὲ εἶδον εὐφρολογούντα μετὰ πάσης εὐκολίας;

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΟΙΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ τοῦ Ταχυδρομείου.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ — ΙΟΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΦΙΑΛΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΟΚΑΝ.

Οἱ Ἀδελφοὶ Οἰκονόμου πρὸ ἐτῶν ἔχουν ἰδρύσει καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας τῆς εὐρωπαϊκῆς οἴνοποιας ΜΕΓΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ἐν Κυψέλῃ, καὶ ἤδη παραδίδουν τοὺς οἴνους τῶν εἰς τὴν κοινὴν κατανάλωσιν.

Οἱ Οἴνοι Οἰκονόμου εἶναι προωρισμένοι νὰ καταλάβωσι πρωτίστην θέσιν μεταξὺ τῶν προϊόντων τῆς ἑλληνικῆς οἴνοποιας.

Οἱ μέλανες οἴνοι εἶναι ὑγιεινότατοι. Ἡ γεῦσις τῶν

ἠδονικωτάτη· καὶ μία φιάλη πινομένη ὑφ' ἑνὸς ἀτόμου ἐπὶ τραπέζης, ὡς τοῦτο γίνεται ἐν Παρισίοις, οὐδένα γεννᾷ κεφαλόπονον· διότι δὲν περιέχουν καμμίαν ζενικὴν οὐσίαν.

Οἱ λευκοὶ οἴνοι εἶναι δι' ἐπιδόρπια, ἑλαφροί, ὡς προϊόντα παρισίου πνεύματος, ῥοφῶνται ἑλαφρότερον τοῦ ἀέρος.

Αἱ ἡμίσειαι φιάλαι τῶν λευκῶν εἶναι ἀληθινὰ **μπεζουτάκια**, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ἔχη εἰς τὴν τσέπην του ἢ νὰ κάμη δῶρον εἰς τὴν ἐρωμένην του.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ.

Διὰ τακτικὴν κατανάλωσιν οἰκογενειῶν γίνεται καὶ ἔκπτωσις.

ΒΙΒΛΙΑ

πάσης ἕλης οἱ θέλοντες νὰ ἀναγγέλλωνται διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, βιβλιοπῶλαι ἢ συγγραφεῖς, δεφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀντίτυπον. (Διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ Μ. Ἰ. Λογτος, ὁδὸς Θεσείως, ἀρ. 12).

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου

ἐν τῷ φαρμακεμπορίῳ

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ὁδὸς Ἑρμοῦ — 206.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ

Farine Lactée Lapp

ἢ

Εδεργετικὴ τροφή διὰ τὰ παιδία κατὰ τὸν ἰατρόν
κ. Α. Ζίνγηρ καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραρούτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίζι, ἀν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εδεργετικὸν Γαλακτοῦχον Ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὅποιον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παιδίων.

Εὑρίσκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακεμπορίῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 206.